

Chương 37

Máu Đến Thị Thành

Khi Diệp Khai đến nơi, thì không gian tràn ngập bóng đêm, Phó Hồng Tuyết đã đi rồi.

Chàng không gặp Liễu Nhân.

Bà đã nằm yên trong quan tài, chiếc quan tài đã được chuẩn bị từ lâu.

Chiếc quan tài đó, bà chuẩn bị cho chính mình, chứ không giành cho Phó Hồng Tuyết.

Bởi, bà là kẻ chiến bại.

Bà bại nơi tay người lớp trước, bà bại luôn nơi tay người đời sau, mười chín năm sau !

Cái mộng giết chết kẻ nối dõi họ Bạch, cầm như vỡ tan ! Và đời bà cũng vỡ tan luôn phần dang dở còn lại.

Bà sống đến nay, vì mối cừu hận ngu muội. Giờ đây, bà chết vì mối cừu hận ngu muội đó.

Hai ni cô khóc tức tưởi bên cạnh quan tài.

oOo

Nơi đây có cái gì rùng rợn, lạnh lùng bao phủ, không phải là chốn dừng chân của khách lữ hành.

Đình Vân Lâm không thích khung cảnh này, song có Diệp Khai bên cạnh, cảnh thê lương cũng biến thành cảnh thần tiên.

Nàng thốt:

- Có người, là ta chẳng màng gì đến ngoại cảnh ! Người yên trí, đừng lo ngại ta khó chịu !

Diệp Khai khẽ thở dài.

Đình Vân Lâm cau mày, thốt:

- Thật ta không hiểu nổi Phó Hồng Tuyết ! Một lão ni cô đáng thương như thế này, hấn cũng chẳng buông tha !

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương cho rằng Phó Hồng Tuyết giết bà ta ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Ta chỉ biết, hiện tại bà ấy đã chết rồi !

Diệp Khai mỉm cười:

- Trên thế gian này, có ngày nào không có người chết !

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Nhưng bà ta chết sau khi Phó Hồng Tuyết đến đây ! Người không thấy sự trùng hợp đó sao ? Trùng hợp đến hay !

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không thấy !

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Sao người hần học ? Người giận gì ?

Diệp Khai không đáp.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người giận ai ?

Diệp Khai buông gọn:

- Tại hạ giận mình.

Đinh Vân Lâm kinh dị:

- Sao tự giận mình ?

Diệp Khai hỏi lại:

- Tại hạ không giận mình được sao ?

Đinh Vân Lâm gất:

- Nhưng tại sao mới được chứ ?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Lâu lắm, chàng mới thở dài, thốt:

- Đáng lý tại hạ phải sớm nhận ra Liễu Nhân là ai !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Liễu Nhân ?

Diệp Khai chỉ quan tài:

- Lão ni vừa chết đó !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Trước kia, người có gặp bà ? Trước kia người có đến Mai Hoa Am ?

Diệp Khai gật đầu !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Bà là ai ?

Diệp Khai thốt:

- Ít nhất, bà cũng chẳng phải là lão ni đáng thương !

Đinh Vân Lâm bực:

- Người dài dòng quá.

Diệp Khai suy tư một chút:

- Mười chín năm trước, khi cuộc thảm chiến chấm dứt rồi, thì có nhiều người bỗng nhiên biến mất trên giang hồ. Người thất tung còn đông hơn số chết tại Mai Hoa Am.

Đinh Vân Lâm không hỏi chận nữa, chỉ nghe thôi.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc đó, có một nữ nhân vừa nổi tiếng, tiếng tăm của bà ấy vang dội khắp nơi. Bà xưng là Mai Hoa Nương Tử, có nhan sắc cực kỳ diễm lệ, mà tâm trường cũng cực kỳ độc ác, chẳng kém loài rắn rết. Có khối nam nhân điên đảo thần hồn vì bà, rồi chết nơi tay bà, không ai đếm nổi số nạn nhân của bà.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Sau cuộc chiến, bà ấy cũng thất tung luôn.

Diệp Khai gật đầu:

- Phải !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người cho rằng lão ni này, chính là bà ấy ?

Diệp Khai đáp:

- Chắc vậy rồi !

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Biết đâu bà ta không chết vào thời kỳ đó !

Diệp Khai lắc đầu:

- Trên đời, trừ Bạch Thiên Vũ ra, không mấy người có khả năng sát hại nổi bà. Nhưng Bạch Thiên Vũ thì lại chẳng bao giờ giết một nữ nhân có một đoạn tình duyên với lão.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Có gì chứng minh lão ni là Mai Hoa Nương Tử ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Có chứ !

Chàng xòe tay ra, trong tay có một ám khí, một cánh hoa mai.

Chàng tiếp:

- Đây là loại ám khí độc môn của Mai Hoa Nương Tử. Trên giang hồ, không có người thứ hai sử dụng loại ám khí này.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người nhặt nó ở đâu ?

Diệp Khai đáp:

- Tại đại diện, trong am.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Mới nhật đây ?

Diệp Khai gật đầu:

- Bà dùng nó, định ám toán Phó Hồng Tuyết, nhưng ám khí bị Phó Hồng Tuyết gạt rơi. Ám khí chạm đao, nên móp méo.

Đinh Vân Lâm thở ra:

- Thế là từ nay, bà sẽ không còn hãm hại người đời nữa, chớ có sao đâu !

Diệp Khai lắc đầu:

- Đáng lẽ tại hạ phải sớm nhận ra bà !

Đinh Vân Lâm hừ nhẹ:

- Để làm gì ? Sớm cũng vậy, muộn cũng vậy, có gì phân biệt đâu ?

Diệp Khai đáp:

- Một trong các điểm khác biệt, là hiện tại, tại hạ hết hỏi bà được gì !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người có việc cần hỏi bà ta ?

Diệp Khai gật đầu:

- Một điểm rất trọng yếu !

Rồi chàng tiếp:

- Cuộc chiến đó, khai diễn tại đây, song không kết thúc tại đây !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Ạ ?

Diệp Khai tiếp:

- Cuộc chiến khai diễn tại đây, kéo ra đến mấy dặm đường, lúc đó Bạch Thiên Vũ mới kiệt sức. Xác chết rải rác theo đường ! Nơi nào cũng có máu, nơi nào cũng có xương thịt văng, máu đỏ ...

Đinh Vân Lâm run người, bóp chặt tay Diệp Khai.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng, sau cuộc chiến, chỉ còn lại cục trường những xác chết của người họ Bạch. Mã Không Quần sợ người ta nhận ra thích khách, nên cho thu dọn kỹ càng xác kẻ chết. Lão tránh cho kẻ chết một cuộc báo thù mai hậu !

Dừng một chút, chàng tiếp:

- Mã Không Quần chẳng muốn ai nghi ngờ, vờ bị thương, lại còn phát thệ quyết báo thù cho Bạch Thiên Vũ !

Chàng lại dừng.

Trầm ngâm một lúc, chàng tiếp:

- Sau cuộc chiến, chiếc đầu của Bạch Thiên Vũ mất !

Nhất định là có người chặt đầu lão, mang đi !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người nghi Mai Hoa Nương Tử làm cái việc đó ?

Diệp Khai đáp:

- Trông số thích khách, có những nữ nhân khác, song tất cả đều chết, chỉ còn mỗi một bà ta sống sót.

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Chẳng lẽ chỉ có nữ nhân cuối làm được việc đó ?

Diệp Khai lập luận:

- Một người chết đi, là ân oán cầm như liễu kết. Huống chi, nam nhân có mặt trong đêm đó, đều là bằng hữu của Bạch Thiên Vũ ! Bọn đó không thể hành động như vậy đối với một bằng hữu đã chết rồi, chết vì tay họ.

Đinh Vân Lâm bủ môi:

- Vậy chứ Mai Hoa Nương Tử không là người tình của Bạch Thiên Vũ sao ?

Diệp Khai gạt đầu:

- Bởi là người tình, nên bà hận tình. Phàm nữ nhân hận vì tình thì còn việc gì mà không dám làm !

Đinh Vân Lâm nín lặng.

Diệp Khai tiếp:

- Hà huống, những người khác thì chỉ muốn cho Bạch Thiên Vũ chết thôi, còn bà thì lại muốn lão luôn luôn ở cạnh bà, sống thì làm bạn tình, chết đi cũng phải được chôn bên cạnh bà ! Lão sống, bà không giành giật nổi, thì khi lão chết đi, bà phải cướp lão về với bà ! Khi yêu cuồng, nữ nhân vẫn có thể làm loạn đến vô lý !

Đinh Vân Lâm cắn môi:

Nàng thấy cái tâm của nữ nhân đáng sợ thật. Nàng tự hỏi, nếu Diệp Khai bỏ rơi nàng, thì trong tương lai nàng có thể làm như Mai Hoa Nương Tử chẳng ?

o0o

Đêm khuya lấm rôi.

Bàn tay của Đinh Vân Lâm vừa ướt vừa lạnh.

Diệp Khai bảo:

- Cô nương nên tìm chỗ, ngủ một lúc.

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Làm gì ngủ được ! Dù có nệm êm, chăn ấm hiện tại, ta cũng khó gọi giấc ngủ đến với ta !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Đinh Vân Lâm cười khổ:

- Còn tại sao nữa ! Tâm tư ta dao động như có bão đù, ta đang tưởng nghĩ đến nhiều việc lắm.

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Nội những việc quanh người, liên quan đến người, ta cũng mất ít nhất ba ngày ba đêm liên tiếp để tưởng nghĩ.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ ở bên cạnh đây, cô nương còn tưởng cái gì nữa ?

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Nhưng người là con người rất kỳ quái !

Diệp Khai cau mày:

- Kỳ quái ?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Đáng lý người tự hiểu lấy ! Ta xem người còn kỳ quái hơn Phó Hồng Tuyết nữa đấy ! Những việc như thế này, ta không thấy liên quan đến người, chẳng rõ tại sao người quá quan tâm !

Diệp Khai đáp:

- Chỉ tại trời sanh tại hạ có tánh hiếu kỳ, lại thích chen vào việc người !

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Trong thiên hạ, việc của người đâu phải hiếm, tại sao người chỉ quan tâm đến việc này thôi ?

Diệp Khai giải thích:

- Bởi việc này rất phức tạp, mà tại hạ thì thích những cái phức tạp !

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Vô luận người nói làm sao, ta vẫn cho kỳ quái như thường.

Diệp Khai cười khổ:

- Cô nương nhất định cho là kỳ quái, thì tại hạ còn nói gì được nữa !

Đinh Vân Lâm thốt:

- Có một cách làm cho ta hết kỳ quái !

Diệp Khai hỏi:

- Cách gì ?

Đinh Vân Lâm buông gọn:

- Nói thật với ta !

Diệp Khai gạt đầu:

- Được ! Tại hạ xin nói thật. Giả như tại hạ nói rằng, tại hạ là huynh đệ của Phó Hồng Tuyết, bởi thế nên phải quan tâm đến việc này, cô nương có tin chẳng ?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không tin ! Vì Phó Hồng Tuyết không có huynh đệ.

Diệp Khai hỏi:

- Vậy cô nương muốn nghe tại hạ nói gì ?

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Ta cũng không biết sao nữa !

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Cho nên tại hạ khuyên cô nương không nên nghĩ vẩn nghĩ vơ, bởi việc này không mấy may liên quan với cô nương, nếu cố chấp, tìm hiểu mãi, thì chỉ tự làm khổ lấy mình mà thôi !

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Tại ta nhiễm cái tánh của người mất rồi ! Không tìm ai mà làm khổ, chỉ làm khổ cho chính mình thôi.

Một lúc lâu, nàng buột miệng thở dài, tiếp:

- Bây giờ, ta lại nghĩ đến một việc !

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì nữa đó ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Người đã nói, Mai Hoa Nương Tử đánh cắp chiếc đầu của Bạch đại hiệp, và làm như vậy là để có người ở mãi bên cạnh bà, dù là người đã chết. Nếu thế, ta chỉ sợ hiện tại, đầu của Bạch đại hiệp ở trong quan tài, cạnh xác bà !

Diệp Khai giật mình.

Chàng không hề tưởng đến điểm đó ! Đinh Vân Lâm nói có lý lắm.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người có muốn ta cùng đi với người trở lại đó xem thử chẳng ?

Diệp Khai trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, chàng đáp:

- Bất tất !

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Tại sao ? Người đã chẳng muốn tìm đầu của Bạch đại hiệp đó à ?

Diệp Khai lộ vẻ buồn:

- Tìm đầu của người, bất quá chỉ để mai táng mà thôi !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thế nhưng ...

Diệp Khai chặn lời:

- Nếu chiếc đầu ở trong quan tài, thì sẽ có người mai táng quan tài, tại hạ không để cho Mai Hoa Nương Tử chết không nhắm mắt.

Chàng thở ra, tiếp luôn:

- Vô luận trước kia bà làm gì, bà vẫn là người đáng thương. Tại hạ hà tất phải tước đoạt niềm an ủi cuối cùng của bà !

Đinh Vân Lâm bủi môi:

- Bây giờ người cũng biết tưởng nghĩ đến bà ấy nữa à ?

Diệp Khai đáp:

- Có một người từng nói với tại hạ, vô luận là việc gì, trước khi làm, đều phải tưởng nghĩ đến đương nhân, xem đương nhân như chính mình.

Niềm tôn kính hiện lên ánh mắt, chàng tiếp:

- Cái câu đó, tại hạ ghi nhớ suốt đời.

Đinh Vân Lâm nhìn chàng, tặt lưỡi:

- Càng lúc, ta càng nhận thấy, người kỳ quái hơn Phó Hồng Tuyết !

Diệp Khai ạ lên một tiếng:

- Thật vậy ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Phó Hồng Tuyết làm một việc gì, là do hấn quyết tâm làm. Còn người làm việc gì, chính người cũng không biết là có nên làm hay không !

o0o

Đêm dù dài, đêm cũng phải tàn.

Ngày bắt đầu lên.

Thị thành vừa thức dậy, Phó Hồng Tuyết cũng vừa vào thành.

Tuy ngày còn sớm, người qua lại trên đường cũng đã tấp nập rồi.

Đó là hạng người mà sanh kế bắt buộc phải thức sớm, như phu xe, phu khuân vác chợ búa, hàng thịt, hàng cá, tôm, rau cải.

Một hạng người thường, nhưng lại chiếm số đông. Họ đầu tắt, mặt tối, không buồn đa sự.

Phó Hồng Tuyết nhìn họ, lòng hâm mộ vô cùng. Nếu hấn có một cuộc sống bình dị như họ !

Hấn biết đâu, cũng có người quần quật vất vả, kiếm cái ăn, thấy hấn nhàn, lại thèm thuồng cái kiếp sung sướng của hấn !

Hấn từ từ bước đi, dọc theo đường phố.

Bỗng, hấn nhìn vào quán, nghe thềm một tô mì.

Nhưng, hấn quên ngay tô mì, bởi có một thứ khác có hấp lực mạnh hơn.

Thứ đó, là một mảnh bố, treo lơ lửng ngang đường, mảnh bố có mấy chữ:

- Phó Hồng Tuyết ! Người có gan, cứ đến Tiết Phụ Phường !

oOo

Nơi ngõ vào phường, có một tấm bảng, ba chữ Tiết Phụ Phường hiện lồ lộ.

Bảng sáng chói dưới nắng sớm.

Dọc theo hai bên đường, có lầu cao, lầu thấp. Cửa sổ lầu mở rộng. Nơi khung cửa, lúc nhúc đầu người.

Bao nhiêu mái đầu cùng quay về một phía. Phía đó, là tấm bảng Tiết Phụ Phường.

Nơi đó, có hai mươi chín người.

Tất cả đều vận y phục gai, màu trắng, loại vải để tang, đầu cũng vấn khăn gai trắng.

Trong số đó có đủ già trẻ, đủ nam nữ. Có cả bé con lên mười tuổi.

Tất cả đều cầm quỳ đầu đao.

Đến đứa bé lên mười cũng cầm đao, đao dài hơn nó, nặng cỡ nó.

Người nào cũng khoác bộ mặt trầm hùng, mừng tượng một đám dũng sĩ sắp sửa giao chiến với địch.

Đứng trước đám người đó, là một lão nhân, mặt tía, râu dài.

Hiển nhiên, đám người phía sau là con cháu của lão nhân.

Họ đợi !

Và người họ đợi, là Phó Hồng Tuyết.

Ai ai cũng đoán, sắp có đại sự xảy ra, nên cố chen chúc ở các vụng cửa sổ nhìn, chờ xem.

Ai ai cũng tự hỏi, chẳng rõ cái người họ chờ đó, có đến chẳng ?

Bởi họ ở đó, chờ đã hai hôm rồi.

Ai ai cũng đang bàn luận về con người sắp đến, về bọn người chờ đợi.

Bỗng, mọi tiếng xì xào bàn luận im bật.

Vì, một người xuất hiện ở cuối đường, người đó đang từ từ tiến đến phường Tiết Phụ.

Đương nhiên là Phó Hồng Tuyết.

Hắn đến, còn cách đám người độ trượng, hắn dừng lại.

Lão nhân mặt tía râu dài, chột cất tiếng:

- Lão phu, họ Quách, tên Oai.

Phó Hồng Tuyết có nghe tên đó.

Thần Dao Quách Oai, vốn là một nhân vật hữu danh trong võ lâm.

Nhưng từ khi Bạch Thiên Vũ xuất hiện trên giang hồ, thì danh thính của lão ta hầu như bị người đời quên lãng.

Nói đến Thần Dao là ai ai cũng tưởng đến họ Bạch, chứ không ai nhớ đến họ Quách nữa.

Lão nhân hỏi:

- Các hạ là giòong dõi của Bạch Thiên Vũ ?

Phó Hồng Tuyết đáp;

- Phải !

Quách Oai gật đầu:

- Tốt !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão trượng tìm tại hạ ?

Quách Oai thốt:

- Lão phu muốn cáo tố một việc với các hạ.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên:

- Sở dĩ muốn nghe, nên tại hạ đến.

Quách Oai nắm chặt chuôi đao, thốt:

- Lão phu là một trong số người hành thích phụ thân các hạ vào một đêm tuyết đổ trắng trời bên ngoài Mai Hoa Am mười chín năm trước.

Phó Hồng Tuyết trầm gương mặt.

Quách Oai tiếp:

- Từ đó đến nay, lão phu luôn luôn chờ đợi con cháu họ Bạch đến báo thù. Lão phu chờ đúng mười chín năm, chờ đủ mỗi ngày.

Phó Hồng Tuyết nghe mặt nóng.

Hắn đáp:

- Tại hạ đã đến rồi đây !

Quách Oai cao giọng:

- Hiện tại, toàn gia nam nữ lão ấu của lão phu có mặt, chờ các hạ. Nếu các hạ để cho một người sống sót, kể cả những đứa bé con, thì các hạ sẽ không xứng đáng mang dòng máu họ Bạch !

Nam nữ, lão ấu, đứng sau lưng Quách Oai, trừng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết.

Họ khẩn trương đến rung người. Mắt họ đỏ lên, sát khí bốc hừng hực.

Giết ! Trong mọi cuộc phục thù, đều có việc giết người, song ai nữ giết cả trẻ con ? Phó Hồng Tuyết chưa nhích động.

Quách Oai cao giọng hỏi:

- Các hạ còn chờ gì ?

Phó Hồng Tuyết bất động.

Đâu phải hấn sợ ! Hấn không nữ xuất thủ, dám người trước mặt đều lạ, lại có cả nữ nhân, có cả bé con.

Bỗng, một tiếng hét vang lên, âm thanh còn non quá. Âm thanh do đứa bé lên mười phát ra.

Đồng thời với tiếng hét, nó xách đao, lướt tới. Đao chớp liền. Đao của nó.

Nó thốt oang oang:

- Người muốn giết gia gia ta, thì ta giết người !

Khí thế một trẻ con tập tính hùng dũng như người lớn trông khôi hài quá.

Nhưng không ai cười được khi biết rằng máu chực chờ cuộn chảy.

Nếu người ta nghĩ, nó sẽ chết dưới thanh đao của đối phương, thì trái lại, người ta phải khóc thương cho nó.

Mà chắc gì nó không chết, trừ ra đối phương tha cho nó.

Một thiếu phụ định lướt theo nó. Thiếu phụ đó hẳn là mẹ của nó.

Nhưng, một đại hán đứng bên cạnh, giữ thiếu phụ lại. Mặt đại hán ướm dẫm lệ.

Quách Oai ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, thốt:

- Hay ! Bé hay quá ! Không hổ là giòng dõi họ Quách.

Đứa bé đã đến trước mặt Phó Hồng Tuyết rồi.

Nó vung đao. Nó vận dụng toàn lực, đao bay tới, nó chờn vờn, suýt ngã chúi tới.

Phó Hồng Tuyết chỉ cần phất tay, là đao của nó phải bay. Nó cũng bay luôn, nó bay để rồi tan xương nát thịt.

Song, bàn tay của hấn chột nặng quá, hấn không cất lên nổi.

Hấn bất động.

Thanh quỹ đầu đao của đứa bé cứ bay tới. Đao đó chạm hấn, hấn cũng dám chết lắm chứ !

Chẳng lẽ hấn chịu chết ?

Bỗng, đứa bé rú lên một tiếng thảm, rồi ngã nhào.

Thanh đao nơi tay bay đi. Máu từ yết hầu nó vọt ra.

Không rõ từ đâu bay đến, một thanh đoản đao cắm phập nơi yết hầu nó.

Không ai thấy xuất xứ của thanh đoản đao. Bởi ai ai cũng ngưng thần, chú ý nhìn đứa bé, không quan tâm đến ngoại cảnh.

Đương nhiên, ai ai cũng hiểu tuyệt đối Phó Hồng Tuyết không hề phóng thanh đoản đao đó.

Mọi người phân nộ, người trong cuộc cũng như người ngoài cuộc.

Thiếu phụ thét hãi hùng, lao mình đến đứa con cưng.

Đại hán vũ lộng thanh đao, chạy theo thiếu phụ, thần thái biến đổi, giống như con dã thú.

Rồi tất cả bọn người vận y phục gai trắng, vắn đầu bằng gai trắng, cùng ồ ạt tiến lên. Họ gào, họ hét, vang dội cả phường.

Phó Hồng Tuyết đứng tại chỗ, sững sờ, nhìn thanh đoản đao nơi yết hầu của đứa bé.

Hắn cũng không hiểu thanh đoản đao từ đâu bay đến. Tuy nhiên, hắn nhận ra, nó giống thanh đao cắm lút bàn tay của Lý Mã Hồ ngày trước, tại Biên Thành.

Diệp Khai !

Chẳng lẽ Diệp Khai tàn nhẫn đến độ sát hại một đứa bé con.

Quách Oai gầm lên tợn sấm:

- Đã giết một đứa bé con, người còn chờ gì không bạt đao, giết luôn cả bọn của ta ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không phải tại hạ giết nó đâu !

Quách Oai bật cười cuồng dại:

- Người đã giết người, lại không dám thừa nhận à ? Không tưởng Bạch Thiên Vũ có đứa con hèn hạ đến thế !

Phó Hồng Tuyết sôi giận.

Không gì làm cho hắn bức tức hơn là gán ghép điều oan uổng cho hắn.

Thà chết, hắn không thể chịu tiếng oan.

Quách Oai vung quỹ đầu đao, chém tới, đao rít gió vụt vụt.

Lão chém vào đầu hắn.

Lão quen tay chém đầu ? Thế thì có phải là lão đã chặt đầu Bạch Thiên Vũ chăng ?

Phó Hồng Tuyết run người.

Nhưng, khi tay nắm chặt chuôi đao đen rồi, là hắn trấn định tâm thần ngay.

Thanh đao của hắn chừng như có ma lực, giúp hắn ổn định tâm tư trước đại địch.

Hắn hét lên một tiếng.

Thanh đao theo tay vun, rời vỏ.

Ánh đao chớp lên, ánh đao chưa tắt, ánh máu chớp theo liền.

Ánh đao tắt, ánh máu còn ngời dưới dương quang buổi sáng.

Trong giây phút này, hắn không còn thấy người, hắn chỉ thấy máu thôi.

Máu ? Là cái gì ? Biểu tượng của hận cừu ?

Bỏ đi niềm hận lưu truyền, hiện tại, người ta muốn hắn chết, hắn không muốn chết.

Tự nhiên bên kia phải chết để cho hắn sống chứ !

Không còn lựa chọn được nữa.

Ánh đao lại chớp lên, máu bắn lên, máu ngời trong ánh nắng.

Điểm đặc biệt của cuộc giao thủ, là không có tiếng đao chạm nhau.

Và máu vẫn bắn lên đều đều, máu còn bắn, là Phó Hồng Tuyết chẳng bị hề hấn gì.

Những tiếng rú thảm liên tục vang lên, tiếp nối vang lên.

Người nơi các khung cửa sổ dọc theo đường, hoặc kêu lên kinh khủng, hoặc khóc thét vì quá sợ, cũng có người lợm giọng vì máu, ủa mưa ồ ồ.

Có người đâu đó, gọi ra:

- Rút lui ! Ai chưa chết, hãy rút lui gấp ! Chừa lại một người sống, để sau này tính việc phục thù !

Chợt mọi tiếng hô, tiếng hét, tiếng rú, tiếng gào đồng ngưng bật.

Và tại cục trường, chỉ có một mình Phó Hồng Tuyết đứng sững, còn bao nhiêu người khác đều ngã gục.

Một khoảng đường lợp xác chết, xác chết nằm trong suối máu, suối máu ngập khoảng đường.

Thanh đao đen biến đỏ, Phó Hồng Tuyết đứng lặng tại suối máu.

Một lúc sau, khi tâm tư lắng dịu, Phó Hồng Tuyết cúi mình, rút thanh đoản đao nơi yết hầu của đứa bé, đoạn phóng mình chạy đi.

Sấm nổ lên.

Cơn mưa đổ xuống, như bồn trút nước.

- o O o -